

Arrest

nr. 241 205 van 18 september 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ABDUL
Borsbeeksebrug 34/1
2600 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 21 februari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 2 maart 2020 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ABDUL, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 10 november 2015 een verzoek om internationale bescherming bij de Belgische overheden.

Op 25 januari 2016 wordt verzoekster erkend als vluchteling.

Op 13 maart 2019 stelt de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken een formele vraag aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot intrekking van verzoeksters vluchtelingstatus.

Verzoekster wordt op 30 augustus 2019 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 28 januari 2020 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming verklaarde u de Iraakse nationaliteit te bezitten en een soennitische moslim van Arabisch origine te zijn. U bent geboren in Basra, Zuid-Irak, en woonde sinds uw huwelijk in de Al-Fadliyah wijk te Diwaniyah. In 2012 werd uw man door onbekenden vermoord in Erbil. Na zijn dood verhuisde u tijdelijk met het gezin van uw zoon - zijn vrouw en uw twee kleinkinderen - naar de Al-Jadida wijk te Bagdad. U verbleef daar op regelmatige basis, maar uw vaste verblijfplaats was nog steeds in Diwaniyah omdat u daar eigendommen bezat.

Uw zoon ([S.A.F.] [...]) verliet Irak in november 2014 omwille van problemen die hij gekend zou hebben door zijn werk. Hij werkte als militair in het zuiden van Irak, maar een maand na het begin van de oorlog werd hij overgeplaatst naar Al-Ramadi, provincie Anbar. Zijn officier, [A.], gaf hem de opdracht om ongewapende soennitische families aan te vallen. Volgens uw verklaringen weigerde uw zoon dit en werd hij daarom bedreigd. Zijn collega [S.], luitenant van graad, had zijn vluchtroute kunnen beveiligen. Uw zoon reisde naar België, waar hij op 2 december 2014 een verzoek om internationale bescherming indiende en op 14 september 2015 erkend werd als vluchteling. U had vervolgens samen met zijn vrouw en kinderen gezinshereniging met uw zoon aangevraagd. Hoewel de aanvraag van zijn vrouw en kinderen geaccepteerd werd, werd die van u geweigerd in september 2015. U keerde vervolgens terug naar Diwaniyah om uw huis daar te verkopen. U kon echter niet naar uw huis omdat uw woning bezet werd door onbekenden. Een oude kennis uit Diwaniyah, [T.], had u hierover ingelicht. Vermoedelijk ging het om dezelfde mensen die uw zoon bedreigd hadden, met name leden van de militie Jaish al-Mehdi. U zou de laatste twee maanden voor uw vertrek uit Irak alleen in Bagdad verbleven hebben, waar u als huishoudster bij verschillende families werkte om middelen te verzamelen zodat u uw vertrek uit Irak kon financieren.

Op 1 november 2015 verliet u Irak en reisde u met het vliegtuig naar Istanbul, Turkije. Via Griekenland, Kroatië, Oostenrijk en Duitsland reisde u vervolgens verder naar België. U kwam hier aan op 5 november 2015 en diende op 10 november 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 25 januari 2016 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot erkenning van de vluchtelingenstatus.

Op 20 januari 2019 werd u op de luchthaven van Düsseldorf, Duitsland, gecontroleerd door de grenspolitie. U was in het bezit van uw een Iraaks paspoort, afgeleverd te Al-Diwaniyah op 15 augustus 2015, waaruit bleek dat u, nadat u de vluchtelingenstatus werd toegekend, nog meermaals naar Irak bent teruggekeerd. Op 13 maart 2019 stelde de Directeur-Generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een formele vraag aan het CGVS om uw vluchtelingenstatus in te trekken.

U werd opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud op het CGVS op 30 augustus 2019 om de mogelijkheid van de intrekking van uw vluchtelingenstatus te evalueren. Tijdens dit persoonlijk onderhoud bevestigt u dat u na uw erkenning als vluchteling nog naar Irak bent gereisd, zo zou u tussen mei 2016 en augustus 2019 in totaal zes keer naar Irak zijn teruggekeerd. U geeft hierbij aan dat u niet wist dat deze reizen niet toegelaten waren en dat u altijd reisde zonder er goed over na te denken. Na de dood van uw echtgenoot zou u een depressie hebben gekregen, waardoor u telkens naar Irak terugkeerde om het graf van uw echtgenoot te bezoeken en dit om u terug beter te voelen. Uw echtgenoot zou begraven liggen op de begraafplaats van Mohammed Al-Sakra, aan de buitenrand van Bagdad, en tijdens uw reizen naar Irak zou u telkens bij uw vriendin [S.] in Bagdad AlJadida hebben verbleven. Hoewel u bij uw terugkeer naar Irak nooit in Diwaniyah verbleven zou hebben, ging u wel telkens gedurende een korte periode naar uw wijk in Diwaniyah om uw burens te bezoeken.

Verder geeft u tijdens uw persoonlijk onderhoud nog aan dat u momenteel niet naar Irak kan terugkeren omwille van de onstabiele veiligheidssituatie in het land en omdat u in het verleden reeds bedreigd werd omwille van de problemen die uw zoon in Irak gekend zou hebben met het Mehdi-leger. Ook haalt u aan dat u niemand meer in Irak heeft, niemand daar voor u kan zorgen en u niet kan zonder uw zoon en kleinkinderen.

Ter staving van uw verklaringen legde u volgende originele documenten voor: uw Iraaks paspoort, enkele medische attesten en een inschrijvingsbewijs van uw Nederlandse taallessen.

B. Motivering

U kreeg op 25 januari 2016 het statuut van vluchteling toegekend. Er dient te worden opgemerkt dat heden uw vluchtelingenstatus moet worden ingetrokken.

Artikel 55/3/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het CGVS de vluchtelingenstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijk gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest.

Uit de informatie terug te vinden in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt dat u tussen mei 2016 en augustus 2019 zesmaal naar Irak terugkeerde gebruikmakend van een Iraaks paspoort. U geeft hierbij aan dat u na de dood van uw echtgenoot een depressie gekregen zou hebben, waardoor u telkens naar Irak terugkeerde om het graf van uw echtgenoot te bezoeken in de hoop u zo terug beter te voelen. Tijdens uw verblijf in Irak zou u enkel bij uw vriendin [S.] in Bagdad Al-Jadida verbleven hebben (zie administratief dossier en CGVS, p. 8-12).

Vooreerst kan het CGVS zich niet van de indruk ontdoen dat u bewust getracht heeft uw paspoort en reizen naar Irak verborgen te houden voor de Belgische autoriteiten.

Er dient in eerste instantie vastgesteld te worden dat u uw Iraaks paspoort in het kader van uw verzoek om internationale bescherming bewust voor de Belgische autoriteiten hebt achtergehouden. Zo beweerde u in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming dat u uw Iraaks paspoort onderweg verloren was (zie Verklaring DVZ, dd. 16 november 2015, p. 8). Ook blijft u tijdens uw persoonlijk onderhoud van 30 augustus 2019 volhouden dat u uw Iraaks paspoort vanaf Turkije verloren was (CGVS, p. 7). Tijdens de grenscontrole op de luchthaven van Düsseldorf bleek u echter in het bezit te zijn van een Iraaks paspoort afgeleverd op 15 juni 2015, in casu enkele maanden vóór het indienen van uw verzoek om internationale bescherming, en u reeds vanaf mei 2016 meermaals met dit paspoort naar Irak bent gereisd (zie kopie paspoort in het administratief dossier). Uit bovenstaande blijkt bijgevolg dat u uw Iraaks paspoort helemaal niet verloren was en dat u dit in het kader van uw verzoek doelbewust voor de Belgische autoriteiten heeft achtergehouden. Daarenboven blijkt dat u ook in het kader van het heronderzoek van uw vluchtelingenstatus uw paspoort trachtte achter te houden voor de Belgische autoriteiten. Zo geeft u, wanneer u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd wordt naar uw Iraaks paspoort, in eerste instantie aan dat uw paspoort thuis lag en u het niet meegebracht had. Wanneer u vervolgens tot tweemaal toe gewezen werd op het gegeven dat in de oproepingsbrief van uw persoonlijk onderhoud duidelijk stond vermeld dat u elk identiteitsdocument diende mee te brengen, kijkt u in uw handtas en blijkt u uw paspoort 'toevallig' toch bij te hebben (CGVS, p. 5). Dat u uw paspoort niet meteen voorlegde wijst er op dat u uw paspoort in eerste instantie opnieuw probeerde achter te houden voor de Belgische autoriteiten.

Hiernaast geeft u, gevraagd naar hoe vaak u na de toekenning van uw vluchtelingenstatus nog naar Irak was teruggekeerd, in eerste instantie aan dat u twee à drie keer naar Irak teruggekeerd was. Dit terwijl aan de hand van de gegevens in uw Iraakse paspoorten blijkt dat u in totaal zes keer bent teruggekeerd. Hiermee geconfronteerd merkt u in eerste instantie op dat u geen zes keer bent teruggekeerd om vervolgens aan te geven dat u het zich niet meer kan herinneren (CGVS, p. 8). Het is echter weinig aannemelijk dat u zich niet kan herinneren hoe vaak u naar Irak bent teruggekeerd en u hierdoor zou zeggen dat u slechts twee à drie keer naar Irak was teruggekeerd. Bovenstaande vaststellingen wijzen er veeleer op dat u bewust getracht heeft het CGVS te misleiden over uw reizen naar Irak door bepaalde essentiële informatie achter te houden en bedrieglijke verklaringen af te leggen. Hiernaast is het ook opmerkelijk dat u voor uw reizen naar Irak nooit via een Belgische luchthaven reisde, maar u altijd via de luchthaven van Düsseldorf in Duitsland reisde (CGVS, p. 8-10). Hoewel u beweert dat u 'zomaar' via de luchthaven van Düsseldorf reisde (CGVS, p. 8), kan het CGVS zich niet van de indruk ontdoen dat u op deze manier trachtte de Belgische (grens)autoriteiten te omzeilen. Bovenstaande elementen wijzen er op dat u uw paspoort en herhaaldelijke terugkeer naar Irak probeerde te verbergen, of in ieder geval te minimaliseren, voor de Belgische autoriteiten. Het toont bovendien aan dat u verzaakt aan de medewerkingsplicht die op elke verzoeker rust. Het toont aan dat u de bevoegde

instanties tracht te verhinderen een zicht te krijgen op uw werkelijke (verblijfs-)situatie in uw land van herkomst.

Overigens kan er ook ernstig getwijfeld worden aan de motieven voor uw terugkeer naar Irak. Hoewel u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS beweert dat u depressief bent en telkens naar Irak bent teruggekeerd om het graf van uw echtgenoot te bezoeken en u terug beter te voelen (CGVS, p. 8-11), blijkt uit het verslag van de luchthavenautoriteiten van Düsseldorf dat u daar verklaard had meermaals naar Irak gereisd te zijn om uw familie te bezoeken (zie administratief dossier). Hiermee geconfronteerd beweert u dat niet gezegd te hebben op de luchthaven van Düsseldorf en stelt u dat u daar nooit zo'n vraag werd gesteld (CGVS, p. 12). Deze uitleg kan echter niet overtuigen, het is immers hoogst onwaarschijnlijk dat de luchtvaartautoriteiten zoiets zouden noteren in hun verslag indien u dit nooit gezegd zou hebben.

U zou Irak in november 2015 verlaten hebben omwille van de problemen die uw zoon Ahmed had gekend omwille van zijn werk als militair (CGVS, p. 14). Dat u in dat opzicht vanaf mei 2016, nauwelijks enkele maanden na uw vertrek uit Irak, reeds opnieuw (en meermaals) naar Irak besloot terug te keren is hoogst eigenaardig. U geeft hierbij aan dat u een depressie hebt, u telkens naar Irak terugkeerde om het graf van uw overleden echtgenoot te bezoeken en u telkens naar Irak reisde zonder hier goed over na te denken (CGVS, p. 8 en 10). Indien u daadwerkelijk een vrees voor vervolging zou hebben kan redelijkerwijze verwacht worden dat u een eventuele terugkeer naar Irak meer zou afwegen. Dat u naar Irak zou zijn teruggekeerd zonder stil te staan bij het risico dat u ter plaatse zou lopen is weinig geloofwaardig. Dit relatieveert in grote mate de ernst van de door u voorgehouden vrees en doet tevens twifelen aan de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen in Irak.

De geloofwaardigheid van de door u voorgehouden problemen wordt bovendien verder ondermijnd door tegenstrijdigheden die vastgesteld kunnen worden doorheen uw opeenvolgende verklaringen. Zo verklaarde u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming op het CGVS dat uw zoon een officier was bij het leger, een officier hem de opdracht gegeven had om ongewapende soennitische families aan te vallen, uw zoon dat weigerde en hij daardoor bedreigd werd (CGVS, dd. 15 januari 2016, p. 4). Tijdens het persoonlijk onderhoud in het kader van een mogelijke intrekking van uw vluchtelingenstatus beweert u echter plots dat de milities, en in het bijzonder het Mehdi-leger, wilden dat uw zoon zich bij hen zou aansluiten, maar dat uw zoon dit weigerde en hij om deze reden door hen werd bedreigd (CGVS, dd. 30 augustus 2019, p. 14). Dergelijke tegenstrijdige verklaringen zijn bijzonder frappant. Er kan van u verwacht worden dat u een duidelijk en coherent overzicht van de feiten kan geven. Dat u daar niet in slaagt ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Tussen mei 2016 en augustus 2019 zou u in totaal zes keer naar Irak zijn teruggekeerd (zie kopie paspoort in het administratief dossier). Dat u bij uw verschillende reizen naar Irak telkens gedurende periodes van één tot drie maanden in Irak kon verblijven zonder ook maar enig probleem te kennen ondermijnt verder de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden vrees in Irak. Hoewel u aanhaalt dat u bij uw terugkeer naar Irak altijd bij uw vriendin [S.] in Bagdad verbleef (CGVS, p. 9), doet dit geen afbreuk aan het gegeven dat u telkens zonder problemen in Irak kon verblijven. Hoewel u beweert dat niemand wist dat u in Irak verbleef, blijkt uit uw verklaringen ook dat u allesbehalve ondergedoken leefde in Irak. Zo ging u regelmatig het graf van uw echtgenoot bezoeken, ging u naar de markt en ging u bij elke reis naar Diwanayah, Zuid-Irak, om uw vroegere burens te bezoeken (CGVS, p. 9-11). U nam aldus volop deel aan het openbare leven en deinsde er niet voor terug om ook binnen Irak te reizen.

Uit bovenstaande blijkt dat u bij uw terugkeer naar Irak geen enkel probleem had om u in het openbaar te begeven en u allesbehalve diende onder te duiken, hetgeen op ernstige wijze afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden vrees.

U keerde na de toekenning van uw vluchtelingenstatus herhaaldelijk terug naar uw land van herkomst en kende klaarblijkelijk bij uw terugkeer naar uw land van herkomst geen problemen. Dit persoonlijk gedrag wijst erop dat u geen vervolging vreest in uw land van herkomst om welke reden dan ook en dat u de asielinstanties heeft misleid wat leidde tot een initieel verkeerde beoordeling van het door u aangehaalde risico voor vervolging. Uw herhaaldelijke terugkeer naar Irak ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden vrees op flagrante wijze.

Uit uw persoonlijk gedrag kan dan ook worden opgemaakt dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging conform artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De vaststelling dat uw persoonlijk gedrag er op wijst dat u in uw land van herkomst geen vervolging vreest, om welke reden

dan ook, volstaat om op grond van artikel 55/3/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet over te gaan tot de intrekking van uw vluchtelingenstatus.

U haalt aan dat u niet naar Irak kan terugkeren en u uw vluchtelingenstatus dient te behouden omdat u niemand meer hebt in Irak, niemand er voor u zou kunnen zorgen en u niet zonder uw zoon en kleinkinderen kan die hier in België verblijven (CGVS, p. 12-13). Er dient echter vastgesteld te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering niemand meer in Irak te hebben. Zo blijkt uit het verslag van de luchthavenautoriteiten van Düsseldorf dat u daar verklaard had meermaals naar Irak gereisd te zijn om uw familie te bezoeken (zie administratief dossier). Hiermee geconfronteerd beweert u, zoals hierboven al werd vermeld, dat niet gezegd te hebben op de luchthaven van Düsseldorf en stelt u dat u daar nooit zo'n vraag werd gesteld (CGVS, p. 12). Het CGVS kan om bovenvermelde reden deze uitleg niet volgen.

Het CGVS dient daarenboven vast te stellen dat u doelbewust getracht heeft het CGVS te misleiden over uw familiesamenstelling door bepaalde essentiële informatie achter te houden en bedrieglijke verklaringen af te leggen. Hoewel u beweert enkel één zoon, Ahmed, te hebben (CGVS, p. 4), kan het CGVS zich niet van de indruk ontdoen dat u meer kinderen heeft dan u zelf tracht voor te houden. Zo kunnen via de Facebookpagina van uw zoon ([A.F.]), waarvan u bevestigt dat het zijn Facebookpagina betreft (CGVS, p. 4), de Facebookpagina's teruggevonden worden van [R.F.], [A.F.] en [M.F.]. Niet alleen is het opmerkelijk dat zij allemaal de naam van uw echtgenoot, [F.], in hun Facebooknaam gebruiken, het is ook hoogst opvallend dat zij regelmatig reageren op de Facebookberichten van uw zoon en uw zoon hen aanspreekt als 'zus' en zij uw zoon als 'broer' (zie kopie toegevoegd aan het administratief dossier). Dat zij elkaar als 'broer' en 'zus' aanspreken wijst er op dat u meer kinderen heeft dan u zelf tracht voor te houden. Geconfronteerd met de Facebookpagina van [M.F.] beweert u dat het hier de Facebookpagina van een vriend betreft en ontkent u expliciet dat het om een familielid van u zou gaan (CGVS, p. 13). Er kan echter geenszins geloof gehecht worden aan uw verklaringen betreffende deze '[M.F.]'. Na onderzoek blijkt immers dat het hier [A.M.M.F.S.] [...] betreft, een Iraakse vrouw die op 28 december 2015 in België de vluchtelingenstatus werd toegekend. Uit de verklaringen die zij in het kader van haar verzoek om internationale bescherming had afgelegd blijkt bovendien dat u haar moeder bent. Zo verklaarde zij immers dat haar moeder [S.] heet, zij in 1964 in Basra geboren is en een huisvrouw is. Daarnaast verklaarde zij ook dat haar vader [F.S.] heet, hij in 2012 is overleden en vroeger voor de gemeente werkte (zie Verklaring DVZ [A.M.M.F.S.], p. 5 en CGVS [A.M.M.F.S.], p. 6-7). Deze gegevens komen volledig overeen met uw gegevens en uw verklaringen over uw echtgenoot, waardoor er in deze context geen sprake kan zijn van toeval. Daarenboven geeft [M.] op haar Facebookpagina aan afkomstig te zijn uit Diwaniyah, Zuid-Irak, de plaats waar ook u van afkomstig zou zijn. Het vermoeden dat [A.M.M.F.S.] uw dochter betreft wordt bovendien verder versterkt door het gegeven dat u op het aanvraagformulier voor de erkenning van uw handicap [M.A.M.] opgeeft als uw contactpersoon (zie administratief dossier).

Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen dient het CGVS dan ook te concluderen dat '[M.F.]' ofwel [A.M.M.F.S.], evenals '[R.F.]' en '[A.F.]', uw dochters betreffen en dat u deze familiebanden doelbewust hebt verzwegen in het kader van uw asielprocedure. Bovenstaande vaststellingen wijzen er op dat u door het achterhouden van essentiële informatie en door het afleggen van bedrieglijke verklaringen bewust getracht heeft het CGVS te misleiden in het kader van uw verzoek om internationale bescherming. Deze conclusie tast op ernstige wijze uw algemene geloofwaardigheid aan en wijst er op dat u de bevoegde instanties tracht te verhinderen een zicht te krijgen op uw werkelijke identiteit en (familie)situatie in uw land van herkomst.

Het CGVS wijst er op dat van een verzoeker mag worden verwacht dat hij zijn volledige medewerking verleent teneinde de bevoegde instanties toe te laten een zo volledig mogelijk onderzoek naar de gegrondheid van het asielaanvraag te voeren en om zich een beeld te vormen van de eventueel daaruit voortvloeiende nood aan bescherming. De medewerkingsplicht vereist van een verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, religie, etnische origine, herkomst, leefwereld en asielaanvraag en dit vanaf de aanvang van de procedure. Gelet op bovenstaande vaststellingen blijkt dat u doelbewust heeft verzaakt aan de medewerkingsplicht die op iedere verzoeker rust.

Gelet op het gegeven dat u sinds 2016 zes keer langdurig naar Irak bent teruggekeerd, u op de luchthaven van Düsseldorf verklaarde uw familie in Irak te zijn gaan bezoeken en u het CGVS trachtte te omzeilen omtrent uw familiale situatie, kan niet volgehouden worden dat u niemand meer hebt in Irak en niemand er voor u zou kunnen zorgen.

U haalt verder nog aan dat u niet naar Irak kan terugkeren en u uw vluchtelingenstatus dient te behouden omdat de veiligheidssituatie in Irak niet goed is en er overal bendes zijn (CGVS, p. 13). Dit argument werp echter geen ander licht op de motieven om uw vluchtelingenstatus in te trekken. Dit element wordt echter wel in rekening gebracht bij de beoordeling betreffende de subsidiaire beschermingsstatus, die hieronder wordt besproken.

Bijkomend dient het CGVS ook vast te stellen dat er geen geloof meer gehecht kan worden aan uw bewering een soennitische moslim te zijn (CGVS, p. 3). Zo beweerde uw dochter [M.] in het kader van haar verzoek om internationale bescherming immers dat zij, net zoals haar ouders, een sjjiitische moslima is (zie Verklaring DVZ [A.M.M.F.S.], p. 4 en CGVS [A.M.M.F.S.], p. 3). Hiernaast kunnen er aan de hand van de Facebookpagina's van uw zoon Ahmed en uw dochters ook verschillende elementen teruggevonden worden die wijzen op een sjjiitische geloofsovertuiging. Zo valt immers op dat zij verschillende berichten op Facebook gepost hebben die verwijzen naar Ali ibn Abu Talib en Imam Hussein (religieuze figuren die de kern uitmaken van het sjjiitisch geloof) en Karbala (één van de heilige steden van de sjjieten). Daarnaast valt ook op dat uw zoon [A.] verschillende sjjiitisch geïnspireerde Facebookpagina's, waaronder pagina's van sjjiitische milities, leuk vindt op Facebook (zie kopie in het administratief dossier). Gelet op bovenstaande bevindingen kan in alle redelijkheid worden gesteld dat u zelf geen soennitische, maar daarentegen wel een sjjiitische moslima bent. Dat u het CGVS ook tracht te misleiden over uw geloofsovertuiging is kenmerkend voor uw gebrek aan oprechtheid en medewerking én ondermijnt in ernstige mate uw algehele geloofwaardigheid.

Tot slot dient de aandacht nog gevestigd te worden op de door u aangehaalde medische problemen en de door u voorgelegde medische attesten. Zo blijkt uit uw verklaringen en de door u voorgelegde medische attesten dat u een depressie heeft, u niet meer goed te been bent en u nood heeft aan mantelzorg. De door u aangehaalde medische problemen werpen echter geen ander licht op de motieven om uw vluchtelingenstatus in te trekken. Voor de beoordeling van medische problemen an sich, dient men zich te richten tot de daartoe geëigende procedure, namelijk een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Daarnaast blijkt uit de neergelegde medische attesten ook niet dat u bij de asielinstanties niet in staat geweest zou zijn om een persoonlijk onderhoud af te leggen en in dit kader volwaardige verklaringen af te leggen. Daarenboven maakte u geen bezwaar tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud op het CGVS. Uit het persoonlijk onderhoud op het CGVS bleek bovendien dat u over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikte om uw verklaringen op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. U bleek in staat het gesprek te volgen, u begreep de inhoud van de vragen en de vragen werden herhaald en/of anders omschreven wanneer dit nodig was. Niets wijst er aldus op dat uw toestand tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van uw dossier onmogelijk heeft gemaakt.

Daarenboven wijst niets er op dat u omwille van uw medische/psychische problemen niet naar Irak zou kunnen terugkeren. In dit verband dient er immers gewezen te worden op het gegeven dat u ondanks uw medische/psychische problemen herhaaldelijk naar Irak kon terugkeren en daar gedurende periodes van één tot drie maanden zonder noemenswaardige problemen kon verblijven.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het terreurgeweld in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Al-Qadisiyah te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, niet rechtstreeks verwickeld waren in het offensief dat ISIS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak. Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIL af. Het door ISIL uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIL verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. ISIL maakt hierbij gebruik van guerrillatactieken en voert vanuit afgelegen rurale gebieden kleinschalige, doelgerichte aanvallen uit, waarbij zowel leden van het ISF, pro-regeringsgezinde gewapende groeperingen en burgers gevisieerd worden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat ISIL in het zuiden van Irak hoofdzakelijk in de provincie Babil actief is. Niettegenstaande in 2018 Babil gespaard bleef van grootschalige aanslagen, voerde ISIL er in de loop van 2018 meerdere raids uit, met name in het noordoosten langs de grens met de provincie Anbar en in Jurf alSakhr. Bij dergelijke aanvallen werden overwegend PMU-strijders, de leden van de Iraakse veiligheidsdiensten en overheidsmedewerkers gevisieerd. Het aantal hierbij te betreuren burgerslachtoffers bleef beperkt.

De veiligheidssituatie in Zuid-Irak wordt verder gekenmerkt door tribale spanningen, crimineel en politiek geweld. Voornamelijk in de provincies Basra, Thi Qar en Missan gaven onopgeloste geschillen aanleiding tot gewelddadige clashes tussen stammen met als inzet de controle over grond, olie-inkomsten of water. Omdat dit type geweld soms plaatsvond in residentiële gebieden, vielen er ook burgerslachtoffers te betreuren.

Tot slot vinden sinds 2015 regelmatig manifestaties plaats in de zuidelijke provincies van Irak. Hierbij wordt het gebrek aan banen, corruptie, de slechte publieke dienstverlening en de gebrekkige drinkwatervoorziening aangeklaagd. De sociale onrust nam in juli 2018 toe nadat Iran beslist had om de elektriciteitsvoorraad af te sluiten. De demonstraties die toen van start gingen in de provincie Basra verspreidden zich snel naar de andere provincies, waarbij het tot gewelddadige botsingen tussen betogers en de veiligheidsdiensten kwam. Ondanks beloftes van de regering om extra geld uit trekken voor projecten in de regio bleven de protesten aanhouden, en kwam het opnieuw tot rellen in de stad Basra in september 2018. De golf van betogingen in juli en september 2018 werd met geweld de kop ingedrukt. Tientallen demonstranten werden gearresteerd, verwond of gedood. Dit type geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Al-Qadisiyah in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Al-Qadisiyah een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de provincie Al-Qadisiyah. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Volledigheidshalve wordt hierbij nog aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie EASO COI Report: Iraq - Internal mobility van 5 februari 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken."

2. Het verzoekschrift

Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in samenhang met de materiële motiveringsplicht.

Het middel wordt toegelicht als volgt:

"Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer zij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar zij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

- a) doodstraf of executie; of*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoekster in zijn land van herkomst; of*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."*

Verwerende partij heeft artikel 48/4 Vw niet voldoende onderzocht.

Dit blijkt uit het feit dat verwerende partij in de bestreden beslissing naar verouderde literatuur heeft verwezen bij het onderzoeken van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoekster.

Deze verouderde literatuur geeft de werkelijke veiligheidstoestand in de regio van herkomst van verzoekster niet correct weer. De enige rapporten waar verwerende partij naar verwijst in de bestreden beslissing is het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019 en het EASO COI Report: Iraq - Internal mobility van 5 februari 2019. Deze rapporten dateren van een jaar geleden en geven bijgevolg geen recente weergave van de regio van herkomst.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat elke beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Alvorens een rechtmatig besluit te kunnen nemen, moet derhalve worden nagegaan of de motieven van het bestreden besluit steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Dit is in casu niet gebeurd.

Derhalve is artikel 48/4 Vw in samenhang met de materiële motiveringsplicht geschonden."

3. Nieuwe stukken

Verweerder maakt op 17 augustus 2020 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak wordt gemaakt. Hij verwijst hierbij naar:

- het rapport van UNHCR: *"International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq"* van mei 2019;
- EASO *"Country Guidance note: Iraq"* van juni 2019;
- EASO *"Country of Origin Report Iraq: Security situation"* van maart 2019;
- COI Focus Irak *"Veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak"* van 20 maart 2020;
- EASO *"COI Report Iraq – Internal mobility"* van 5 februari 2019.

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr.

2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Wanneer aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet vernietigen.

5. Beoordeling

5.1. In de bestreden beslissing wordt artikel 55/3/1, §2, 2°, van de Vreemdelingenwet als juridische grondslag vermeld.

Dit artikel luidt als volgt:

“§ 2.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de vluchtelingenstatus in :

(...)

2° ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd erkend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest.”

Vervolgens wijst de commissaris-generaal erop dat verzoekster na de toekenning van de vluchtelingenstatus op 25 januari 2016 tussen mei 2016 en augustus 2019 zesmaal naar Irak is teruggekeerd, waarbij zij gebruik maakte van een Iraaks paspoort.

De commissaris-generaal licht uitgebreid toe dat na heronderzoek meerdere elementen aan het licht zijn gekomen die doen besluiten dat uit verzoeksters persoonlijk gedrag kan worden opgemaakt dat er geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster heeft de asielinstanties misleid, wat leidde tot een initieel verkeerde beoordeling van het aangehaalde risico op vervolging. Verzoekster heeft ten slotte naar het oordeel van de commissaris-generaal geen elementen aangebracht die het behoud van de vluchtelingenstatus kunnen rechtvaardigen.

De Raad stelt vast dat verzoekster de uitgebreide motieven waarop de intrekking van de vluchtelingenstatus steunt geheel ongemoeid laat en geen enkel concreet argument hieromtrent ontwikkelt. Deze motieven vinden steun in het administratief, zijn pertinent en correct. Ze blijven aldus gehandhaafd en worden door de Raad overgenomen.

5.2. Wat de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in de regio van herkomst betreft, betwist verzoekster niet dat, gelet op haar verklaringen over haar regio van herkomst in Irak, in casu de veiligheidssituatie in de provincie Al-Qadisyah, Zuid-Irak, moet worden beoordeeld.

Verzoekster verwijt de commissaris-generaal zich te hebben gesteund op verouderde literatuur die de werkelijke veiligheidssituatie in de regio van herkomst niet correct weergeeft nu deze van een jaar geleden dateert.

De verwerende partij heeft evenwel bij aanvullende nota van 17 augustus 2020 de beschikbare landeninformatie verder aangevuld en geactualiseerd, onder meer met een COI Focus van 20 maart 2020. Op basis daarvan zet zij het volgende uiteen:

“Uit de beschikbare informatie (zie het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, en de COI Focus Irak - veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 20 maart 2020) blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, niet rechtstreeks verwickeld waren in het offensief dat de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS) in juni 2014 inzette in Centraal-Irak. De Popular Mobilisation Forces (PMF) rekruteerden er wel tal van jongeren om ISIS in de Centraal-Iraakse provincies te bestrijden en ISIS voerde acties uit in Zuid-Iraakse provincies. Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af. Dit belette evenwel niet dat ISIS verder terroristische aanslagen pleegde op het Iraakse grondgebied.

De Iraakse autoriteiten hebben de controle over Zuid-Irak. De Iraqi Security Forces (ISF) en de PMF zijn er in alle provincies aanwezig. De tribale cultuur is sterk aanwezig in de zuidelijke provincies van Irak.

De plaatselijke stammen spelen dan ook een belangrijke rol in elk aspect van de Zuid-Iraakse samenleving.

In Zuid-Irak is ISIS hoofdzakelijk in de provincie Babil actief. Niettegenstaande Babil in 2018 gespaard bleef van grootschalige aanslagen, voerde ISIS er in de loop van dat jaar meerdere raids uit, met name in het noordoosten langs de grens met de provincie Anbar en in de stad Jurf al-Sakhr. Bij dergelijke aanvallen werden overwegend strijders van de PMF, leden van de ISF en overheidsmedewerkers gevisieerd. Het aantal hierbij te betreuren burgerslachtoffers bleef beperkt. In de periode 2019 - begin 2020 werd slechts een beperkt aantal veiligheidsincidenten in Zuid-Irak toegeschreven aan ISIS. In de provincie Babil vonden er rondom Jurf al-Sakhr nu en dan aanslagen met Improvised Explosion Devices (IED's) plaats op leden van de PMF. Jurf al-Sakhr was de enige stad met een soenitische meerderheid in de regio en staat sinds 2014 onder controle van de PMF. Door haar ligging is ze van groot strategisch belang en tot op heden krijgen de oorspronkelijke inwoners geen toelating om terug te keren. In de stad Musayyab in dezelfde provincie raakten in augustus 2019 tientallen personen gewond bij een aanslag met een IED. In september 2019 eiste ISIS een aanslag op in Kerbala, daarbij vielen twaalf doden.

Het geweld in Zuid-Irak is eerder tribaal en/of crimineel van aard. Het betreft onder meer inter-of intratribale geschillen, drugscriminaliteit en eengerelateerd geweld. Voornamelijk in de provincies Basra, Thi Qar en Missan geven onopgeloste geschillen aanleiding tot gewelddadige clashes tussen stammen met als inzet de controle over grond, olie-inkomsten of water. Omdat dit type geweld soms plaatsvond in residentiële gebieden, vielen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Verder gebruiken conservatieve islamitische groepen, met name in de provincie Basra, geweld tegen zaken of personen die door hen als haram (verboden) worden beschouwd.

Sinds 2015 vinden er regelmatig manifestaties plaats in de zuidelijke provincies van Irak. Hierbij wordt het gebrek aan banen, corruptie, de slechte publieke dienstverlening en de gebrekkige drinkwatervoorziening waarmee het Iraakse zuiden kampt aangeklaagd. De sociale onrust nam in juli 2018 toe nadat Iran beslist had om de elektriciteitsbevoorrading af te sluiten. De demonstraties die toen van start gingen in de provincie Basra verspreidden zich snel naar de andere provincies, waarbij het tot gewelddadige botsingen tussen betogers en de veiligheidsdiensten kwam. De golf van betogingen in juli en september 2018 werd met geweld de kop ingedrukt. Tientallen demonstranten werden gearresteerd, verwond of gedood.

Net zoals in Bagdad vinden er vanaf 1 oktober 2019 in alle zuidelijke provincies grootschalige anti-regeringsprotesten plaats waarop de verschillende Zuid-Iraakse veiligheidsactoren met buitensporig geweld reageren. Hierbij worden ernstige mensenrechtenschendingen begaan. Talrijke demonstranten worden mishandeld, gearresteerd, verwond of gedood. De aan Iran gelinkte sjiiitische milities van de PMF worden door bepaalde bronnen beschouwd als de hoofdverantwoordelijken voor het disproportioneel gebruik van geweld tegen de betogers, maar ook de Iraakse autoriteiten maken zich hieraan schuldig. Vooral in de stad Nassiriya, gelegen in de provincie Thi Qar, vinden tal van incidenten plaats en werd er buitensporig geweld gebruikt tegen demonstranten. Demonstranten zelf viseerden er partijgebouwen van de aan Iran gelieerde sjiiitische milities en infrastructuur van de olie-industrie. De plaatselijke stammencultuur speelt een belangrijke rol bij de aanhoudende betogingen in Zuid-Irak. Bepaalde stammen kozen partij voor de betogers en nemen het voortouw tijdens de demonstraties. Plaatselijke stammenleiders kondigen bloedwraak af tegen leden van de veiligheidsdiensten en de PMF die geweld plegen tegen demonstranten. Het aantal slachtoffers, doden en gewonden, dat kan gelinkt worden aan de betogingen in Zuid-Irak varieert sterk van provincie tot provincie. Het met de betogingen gelieerde geweld is evenwel doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Volgens Iraq Body Count (IBC) ligt het aantal burgerdoden in Irak in 2019 het laagst sinds het begin van hun tellingen in 2003. Het aantal burgerslachtoffers lag de voorbije jaren in Zuid-Irak relatief gezien lager dan in de rest van Irak. Dit geldt ook voor 2019. Het aantal burgerslachtoffers dat viel bij incidenten die niet gelieerd kunnen worden aan betogingen bleef beperkt.

(...)

Volledigheidshalve wordt hierbij nog aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het EASO COI Report: Iraq - Internal mobility van 5 februari 2019) blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Bagdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.“

In het licht van de voorliggende actuele objectieve landeninformatie, concludeert de Raad samen met de verwerende partij dat er actueel in de voormelde zuidelijke provincies geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar deze zuidelijke provincies van Irak louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoekster zich beperkt tot een louter theoretisch betoog en niet concreet uiteenzet hoe en waar precies de gebruikte landeninformatie niet meer de realiteit in de regio van herkomst zou weergeven. Zij brengt zelf geen enkele concrete landeninformatie aan die de actuele beoordeling van de verwerende partij, zoals uiteengezet in de aanvullende nota, in een ander daglicht kan stellen of aantoont dat de situatie is verslechterd. De omstandige en pertinente motivering omtrent de veiligheidssituatie in verzoeksters regio van herkomst wordt niet dienstig weerlegd door dit theoretische betoog.

Verzoekster betwist verder niet dat zij het bewijs nalaat dat zij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met haar persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de provincie Al-Qadisiyah. Dat geen elementen zijn die erop wijzen dat er voor haar omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, betwist zij evenmin.

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, neemt de Raad de overwegingen van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dan ook over.

5.3. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een incorrecte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht in samenhang met artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

5.4. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De intrekking van de vluchtelingenstatus wordt bevestigd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend twintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES